Felix II

Uşa se trânti ca în mijlocul unuia dintre legendarele taifune ce obişnuia să tulbure întreaga latitudine a acestei planete în cursul secolului trecut, înainte de controlul climei, atunci când Claudiu se năpusti vijelios înăuntru.

- Nenorocitule! se răsti el ameninţător la mine după care începu pur şi simplu să ţipe. Cine naiba te crezi – reîncarnarea lui Felix Justiţiarul? Am avut divergenţele noastre în trecut… dar am crezut că am pus toate astea deoparte atunci când te-am angajat… Te-am angajat pentru o treabă complet diferită!!!!…, se opri el pentru un moment pentru a se îneca cu un dop de salivă pornit într-o direcţie greşită spre plămâni, nu pentru porcăria asta!!!

M-am ridicat în picioare la toţi cei 2,24 metri şi 177 de kilograme pe care le port în spinare (la drept vorbind şi un pic în jurul taliei) şi m-am uitat cu indiferenţă şi în jos la el în timp ce mă ştergeam cu batista de scuipat. Claudiu Copăceanu (sau Dublu C cum i se mai spune deseori) este un tip de aceeaşi vârstă cu mine (adică încă tânăr – avem numai 37 de ani) şi solid însă cu vreo 50 de centimetri şi 70 de kilograme mai mărunt. Are obiceiul prost (unul dintre ele) ca atunci când este nervos să se răstească la toţi din jurul lui cu şiroaie de salivă scăpându-i printre dinţii rari… iar acum era mult mai mult decât foarte furios: era în pragul exploziei.

Nu îl învinovăţesc, are şi de ce: pe lângă faptul că el şi soţia lui (de altfel o femeie superbă care nu am idee ce a găsit la el în afară de bani) sunt două dintre cele mai cunoscute şi mai influente persoane de pe planetă el mai deţine şi una dintre cele mai colosale averi din regiune (adică din sistemul ăsta solar) şi poate din întreaga zonă controlată de Oameni (vreo duzină de sisteme solare locuite şi alte 200 exploatate pentru resursele lor naturale). Nu am idee cât valorează, dar ultima estimare de anul trecut l-a pus pe locul 57 din primii 100 de bogătaşi ai Omenirii – ceea ce înseamnă totuşi vreo câteva zeci de miliarde de credite. Dar cred că ar fi bine să trec şi la motivul supărării lui, sau cel puţin la ăla pe care îl bănuiam eu: în urmă cu vreo 2-3 luni m-a angajat să îi urmăresc discret soţia, credea şi pe bună dreptate că avea un amant. Totuşi rapoartele mele săptămânale i-au dovedit că se înşela: dama respectivă schimba amanţii precum îmi schimb eu şosetele (adică foarte des), în unele săptămâni având câte doi sau trei amanţi în acelaşi timp, nici unul mai mult de câteva zile. Spun „schimba amanţii” – adică timpul trecut – pentru că i-a părăsit pe ultimii doi în aceeaşi zi în care şi-a părăsit şi soţul cu vreo 20-30 de milioane de credite din banii acestuia. Suficiente pentru mai multe vieţi una după alta de trai îmbelşugat. Spun „vreo 20-30 de milioane” pentru că nici măcar ea nu mai ştie exact câţi are, o mare parte fiind cheltuiţi pe biletele de transport spaţial spre diverse sisteme solare ale acestui braţ a galaxiei (controlate sau nu de oameni) şi camere de hotel (mai multe decât avea de fapt nevoie toate pentru a-şi ascunde urmele). O şi mai mare parte au fost făcuţi dispăruţi împreună cu ultima urmă de demnitate de femeie căsătorită pe care o mai avea de către complicele ce a ajutat-o de la bun început să fugă. Tocmai mă întorsesem de vreun sfert de oră la birou (a trebuit să o conduc la aeroport, nu?) complet satisfăcut după una dintre cele mai bune partide de sex din viaţa şi cu datoriile achitate în urma ultimei „achiziţii” când m-am trezit cu soţul înşelat împrăştiind valuri de salivă peste tot. Deşi anunţat din timp de apariţia inopinată de către Inteligenţa Artificială a clădirii abia am avut suficient timp pentru a ascunde echipamentul de deghizare (un banal şi minuscul proiector holografic personal foarte popular) dincolo de unul dintre obiectele de pe masă înainte de a-mi îndrepta toată atenţia spre vizitatori.

Statura mea impunătoare are un puternic efect calmant în majoritatea copleşitoare a cazurilor de oameni violenţi, excepţie de la regulă făcând-o trei categorii de persoane: inconştienţii (conform ultimilor clasificări oficiale beţivii şi drogaţii fac parte din această categorie), cei care sunt chiar mai impresionanţi decât mine (din fericire sunt numai câţiva, chiar şi printre extratereştri) şi Claudiu, adică acea categorie de persoane care atunci când explodează o fac până la capăt ajungând chiar în pragul apoplexiei. Mai este un motiv în plus pentru care fostul meu coleg de liceu să ignore avertismentele tăcute ale umbrei mele copleşitoare chiar şi în mijlocul zilei: îşi poate permite să cumpere o armată de gărzi de corp cărora nimeni, cu atât mai puţin eu, să le poate face faţă în cazul în care ar avea vreo umbră de suspiciune că persoana în cauză le doreşte răul angajatorului lor. Doi dintre ei îl însoţeau mereu, chiar şi acum în propriul meu birou.

În mod normal am încercat să neg orice implicare într-un eventual scandal, sperând totuşi că sunt suficient de calm pentru a nu se observa nelinişte mea:

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Poţi să fii mai explicit?

Claudiu se uită la mine de parcă ar fi omul care a văzut pentru prima oară un extraterestru:

- Şi mai are tupeul să nege!!! exclamă el. Cum adică nu ştii nimic despre ce vorbesc?! ţipă el iar eu m-am retras vreo doi paşi cât îmi permitea fotoliul pentru a evita noul val de salivă ce se îndrepta direct spre mine, nu am reuşit pe deplin. Vorbesc despre evidenţa tranzacţiilor ilegale pe care le-ai trimis poliţiei!

Evidenţa unor tranzacţii ilegale nu m-a surprins prea tare, este la modă printre cei bogaţi dar nu numai – se spune, de fapt este una dintre acele poveşti-zvonuri care circulă prin anumite cercuri şi cărora nimeni nu le acordă de fapt prea mult credit, cum că totul ar fi fost iniţiat de unul dintre strămoşii direcţi ai bogătaşului din faţa mea. Nu cred că mai este nevoie să adaug că toţi îl consideră pe Dublu C incapabil să reziste unei asemenea moşteniri de familie (iar în cazul în care povestea nu era adevărată şi-ar fi însuşit legenda doar pentru a avea un motiv de a se strecura în afara legii) sau oricărei alte moşteniri de familie (majoritatea rele)… sau să reziste în vreun fel la ceva.

Unul dintre lucrurile care îmi displac cel mai mult este să mi se pună în cârcă lucruri pe care nu le-am făcut, acesta este şi principalul motiv pentru care am început să mă gândesc cum să protestez la aşa ceva fără să mă implic într-un scandal din care, vinovat sau nu, nu aveam scăpare. Pe de altă parte îl cunosc destul de bine pe Claudiu, doar am fost colegi de liceu deşi niciodată prieteni, pentru a şti că nu face acuzaţii nefondate… deja bănuiam, ba nu – ştiam sigur, cine era vinovat de isprava asta. Sau mai precis vinovată: soţia fugară.

Inteligentă puştoaică, m-am gândit repede în timp ce încercam să găsesc soluţia, *scapă şi de mine şi de iubitul ei soţ dintr-o singură lovitură. Îl ştie capabil să iasă dintr-o asemenea situaţie cu basma curată, nu însă fără câteva bătăi de cap – suficiente pentru a ajunge departe, şi mai ştie că nu o pot trăda fără să divulg complicitatea mea la fuga ei.*

M-am decis pe loc să blufez renunţând la toate celelalte posibilităţi de răspuns pe care le-am pregătit în cele câteva secunde de gândire pe care stupefacţia pe care am afişat-o mi le-am îngăduit. Mă bizuiam pe faptul că ştiu cum acţionează lumea din care face parte interlocutorul meu, fără a face însă parte din apropiaţii acestei lumi.

- Dacă tot ai rezolvat problema de ce ai mai venit la mine? Sau poate nu eşti sigur că eu am făcut-o…

A fost rândul lui Claudiu să se arate mirat:

- Deci recunoşti că tu ai trimis datele… De fapt nici nu te-ai ostenit prea tare să ascunzi asta, după spusele experţilor, deci nu are nici un rost să mai negi acum. Şi cum ai aflat că am rezolvat deja problema?! De-abia vin de la…

- Prostii, omule! Dacă problema ar fi fost una din acelea care nu pot fi rezolvate sau ai fi fost sigur că eu sunt cel implicat nici nu te-ai mai fi ostenit să mai treci pe aici, ar fi fost de ajuns să îţi trimiţi oamenii să mă execute. Credeam totuşi că mă cunoşti deja, doar ai avut suficient de multă încredere pentru a mă angaja să îţi urmăresc soţia. Că veni vorba ce mai face?

- Este acasă, răspunse Claudiu distrat. Că veni vorba, tu n-ar trebui să fii acolo să o pândeşti?

- Nu mai este acasă demult, i-am trântit-o eu în faţă. Ba chiar mai mult, acum o oră a luat unul dintre transporturile spaţiale spre sistemele solare exterioare. Nu ştiu care, adică nu am aflat încă, şi-a rezervat mai multe bilete de drum în acelaşi timp şi, conform datelor pe care am reuşit să le culeg deja, le-a şi folosit pe toate. Este o treabă de profesionist, cineva trebuie să o fi ajutat – cineva bun, pun pariu pe nota de plată pe care mi-o datorezi că este aceeaşi persoană care mi-a pus în cârcă chestia asta. Nu ştiu cum, dar trebuie să îmi fi reperat cumva aparatura şi programele de spionaj şi numai un expert poate face asta. Uite, şi i-am pus viermele de date în palma pe care tot eu a trebuit să i-o descleştez din pumnul strâns spasmodic, aici ai toate datele. Pune-ţi oamenii să le ia la puricat şi ar fi bine să verifici şi conturile la care are acces soţia ta – sau viitoarea fostă soţie dacă nu exagerez prea mult acum că a plecat – şi dacă ai noroc poate o găseşti în următoarele câteva luni.

Cu răsuflarea tăiată de atâta vorbit am făcut şi eu o pauză timp în care i-am studiat un pic faţa: parcă căzuse cerul peste el.

- Scuză-mi exprimarea, am continuat eu la fel de placid dar ceva mai rar, dar vei fi norocos dacă nu o vei mai găsi niciodată. Poate că o iubeşti, i-am răspuns privirii prostite, dar femeia este un trepăduş de care nu ai nevoie – mai devreme sau mai târziu te-ar trage după ea în rahat sau mai rău, te-ar distruge complet. Nu am fost niciodată prieteni, dar sfatul meu este să o laşi să plece fără să o cauţi, oriunde va fi de acum încolo va fi condamnată de propria ei personalitate.

Şi de mine dacă cumva drumurile ni se vor mai întâlni vreodată, am gândit eu bucuros că în ciuda tuturor invenţiilor care au avut acces oamenii în ultimele milenii nu există nici un aparat de citire a gândurilor. Nu mă înţelegeţi greşit, nu sunt o persoană răzbunătoare, dar nici nu pot să stau nepăsător atunci când cineva îmi face o asemenea chestie. Nu am de gând să o caut, dar cu siguranţă nu mă voi face că nu o cunosc la viitoarea întâlnire.

Claudiu se puse să privească prostit viermele de date din palma deschisă apoi, după o perioadă interminabilă de tăcere, îl puse înapoi pe masă.

- Ce este înregistrat pe el?

- Toată munca mea din ultimele 3 luni legată de cazul tău. Adică câteva sute de ore de supraveghere a aparatelor de acasă de la tine şi ale celor care au urmărit-o pe soţia ta prin oraş, traseele

pe care le-a urmat şi toate informaţiile legate de acţiunile ei şi cele pe care le-am strâns după fuga ei. O parte a acestor date le-ai primit deja pe parcursul acestor luni, însă doar aici este totul.

Masa pe care o folosesc drept biroul nu este mare însă este plină cu tot felul de nimicuri în completarea consolei multimedia şi a proiectorului holografic pe care îl folosesc drept ecran, unul dintre aceste lucruri catalogate de majoritatea vizitatorilor mei atât de sugestiv drept mărunţiş este o piesă antică (una dintre piesele mele preferate de altfel) folosită pe vremuri pentru presarea (?) hârtiei: un prespapier. Unitatea de stocare a datelor numită de profani şi „vierme de date" pentru că învelitoarea de plastic ce protejează cristalul de mediul exterior are aspectul unei tenii (un vierme intestinal demult dispărut) căzuse din mâna lui Claudiu chiar lângă obiectul în cauză, cu un gest mai rapid decât mi-am putut imagina că este capabil el luă prespapierul şi îl trânti cu nonşalanţă înapoi pe masă. Cristalul se sparse cu un zgomot sec într-un număr imens de bucăţi, numai carcasa de plastic a împiedicat fragmentele „viermelui" să se împrăştie peste tot.

- Cred că ai dreptate, şopti el aproape neauzit. Este timpul să trec mai departe.

Fostul meu coleg de liceu îmi întoarse spatele şi fără nici un alt cuvânt se îndreptă spre uşi cu cele două gărzi de corp pe urmele lui.

- Claudiu, aşteaptă! l-am oprit eu din urmă.

Am smuls dintr-o fantă a biroului o foaie pe care Inteligenţa Artificială ce reprezintă partenerul fiecărei firmei a tipărit-o în momentul în care i-am înmânat proprietarului de drept viermele de date, l-am îmbrâncit pe unul dintre cei doi tipi auxiliari şi l-am culcat la pământ cu un pumn în plin obraz pe celălalt (urăsc genul acesta de proşti care reacţionează exagerat la fiecare mişcare mai bruscă) şi l-am ajuns pe cel apelat din doi paşi.

- Am nevoie de la tine de două lucruri: primul este o semnătură pentru chitanţa de primire a informaţiilor (*adică între noi fie vorba doar o scuză pentru ceea ce toţi ştim că este plata efectivă a detectivului particular, adică a mea, pentru serviciile aduse*) şi o verificare a faptului că ştii că nu eu am fost acela care a trimis datele poliţiei.

Am adăugat ultima parte doar după ce Claudiu şi-a lăsat amprenta ADN pe marginea hârtiei de plastic inteligent pe care i-am întins-o cu un zâmbet de fiinţă superioară pe toată faţa, acel zâmbet pe care îl afişam la fiecare dintre concursurile din liceu şi facultate (şi au fost suficient de multe pentru a deveni un zâmbet arhicunoscut) şi care spunea cât se poate de clar că dacă eu aş fi fost acela care a trimis informaţiile poliţiei probleme create nu ar fi fost chiar atât de uşor de rezolvat (*probabil numai câteva ore*) şi de pe altă parte nu ar fi aflat niciodată cine, când sau cum le-a trimis.

- Mda, trebuie să fi fost cineva cunoscut… dar acea persoană nu eşti tu, mormăi un Claudiu la fel de arogant şi superior ca întotdeauna. Am să verific iar vinovatul sau vinovaţii vor fi pedepsiţi.

Cu alte cuvinte nu mai eram acuzat de nimic, dar nici nu voi fi folosit pentru investigaţiile ulterioare. Nu am câştigat un prieten, dar nici nu mi-am făcut un duşman nou – o remiză destul de plăcută dacă iau în considerare achiziţiile în bani şi plăcere din ultimele zile. L-am lăsat deci să plece nu fără a-l saluta. Nu mi-a mai răspuns.

M-am trântit cu zgomot pe fotoliu în aceeaşi poziţie în care m-a găsit Claudiu, zâmbeam obosit dar eram cu adevărat îngrijorat:

- A fost aproape, foarte aproape, am murmurat. Bine că de data aceasta am ştiut cum să îl iau.

- Şefule, Claudiu Copăceanu a părăsit clădirea.

Vocea Inteligenţei Artificiale m-a făcut să tresar, căzut pe gânduri nici nu mi-am dat seama cum au trecut ultimele câteva minute.

- HP, caută te rog toate informaţiile disponibile despre Felix Justiţiarul, m-am trezit eu că îi ordon.

Am tresărit pentru o doua oară: dintre toate lucrurile pe care le-a trezit Claudiu în mintea mea parabola cu Felix părea să fie cea mai ascunsă dar şi cea mai importantă dintre ele.

- Ce perioadă?

- Totul, dar în special perioada în care a trăit şi cea imediat următoare. Procesează toată perioada de după aceea şi afişează numai datele cele mai importante.

Felix Justiţiarul… – una dintre figurile legendare de acum 200 şi ceva de ani, în primul secol de după începutul explorării interstelare umane. A durat destul de mult, aproape 160 de ani, de la primele zboruri dincolo de frontiera gravitaţională a planetei natale a Oamenilor, Terra, până la stabilirea coloniilor umane pe planetele locuibile ale sistemului lor solar iar de acolo spre celelalte stele şi asta nu din cauza problemelor tehnologice cât a celor sociale care au apărut şi s-au menţinut în toată acea perioadă. De o natură cu adevărat vulcanică, oamenii s-au luptat mereu între ei din motive triviale precum libertatea de exprimare şi de acţiune sau petice de teritoriu ce considerau că li se cuveneau din simplu motiv că părinţii şi strămoşii lor din diverse generaţii de-a lungul timpului istoric au locuit acolo. Sau pentru problemele lor meschine din viaţa de zi cu zi. Nu vreau să intru pe domeniul socialului sau a istoriei, dar cred că totul se rezuma la un singur lucru: controlul. Problemele s-au

păstrat şi atunci când spaţiul nemărginit li s-a oferit pe tavă pentru că fiecare dintre cele mai puternice naţiuni şi consorţii de firme de pe Pământ doreau să controleze acest spaţiu pentru motivele lor egoiste.

Un nou război mondial se profila la orizont, un adevărat război interplanetar de data aceasta, dar nu era unul clasic, ca cele trei războaie mondiale de dinainte. Un război între clanurile mafiote ale căror ramuri treceau dincolo de frontierele statale şi limitele legale ale vreunui conglomerat tindea să se generalizeze printre coloniile spaţiale şi planeta mamă… iar Legea nu îi mai putea face faţă – reţeta perfectă pentru haos.

În acest climat socio-politic a apărut cel căruii i se spune Felix Justiţiarul. Nimeni nu ştie exact din ce ungher a istoriei a apărut, care îi era originea sau cum a ajuns pe poziţia socială care l-a condus spre legendă – a purtat prea multe nume pentru a şti care era cel adevărat, iar într-o lume în care orice bit de informaţie era accesibil oricărui care plătea suficient de mult şi sistemele informatice de protecţie erau sparte chiar de cei care le construiau discreţia era foarte importantă printre mafioţi. Căci asta Justiţiarul – un mafiot. Cel mai bun, cel mai temut şi cel mai respectat dintre ei. A adus ordinea într-o lume ce se îndrepta direct spre distrugere prin singura metodă prin care era în stare cineva să o facă: manipulare şi crimă cu sânge rece, distrugerea fără milă şi remuşcări a tuturor celor ce i-au stat în cale.

Unii spuneau chiar că era o maşinărie – o Inteligenţă Artificială ca cea pe care o am şi eu la birou implementată însă pe un endoschelet metalic acoperit probabil cu ţesuturi vii obţinute prin inginerie genetică – şi spuneau asta pentru că nici una dintre tentativele de a-l ucide nu a reuşit. Şi au fost mai multe decât câteva. Nimeni nu ştie cum a murit sau unde este înmormântat, ceea ce aduce o urmă se savoare legendei, se ştie doar că după primele alegeri cu adevărat libere (începând de atunci alegerile din domeniul politic şi mai toate lucrurile cu adevărat importante sunt controlate în întregime de computere după un algoritm care nici măcar acum, câteva secole mai târziu, nu a fost spart) de după perioada de haos a dispărut fără urmă.

- Nu am găsit nici o informaţie oficială despre subiectul căutat, sosi răspunsul lui HP într-un timp deosebit de scurt pentru aria de căutare. Am găsit însă 10082 de înregistrări în domeniul folclorului local şi alte 4 înregistrări în arhivele secrete din perioada respectivă. Pot să ţi le arăt?

Toată lumea ştie de vremurile tulburi şi de Felix Justiţiarul, cine a fost şi ceea ce a făcut. Nu m-ar surprinde să găsesc în arhivele de pe reţea o mulţime de aluzii sau poveşti legate de el, chiar şi eu am fost comparat cu el ceva mai devreme, dar lipsa completă de informaţii publice – arestări, procese, apariţiile de la holoviziune la ştiri şi nu numai – m-a luat pe nepregătite şi mi-a zgândărit acel orgoliu un pic supradimensionat de persoană mare din toate punctele de vedere, fizic şi mental. Cineva a alterat sau chiar şters arhivele, de asta eram aproape sigur – era singura concluzie logică.

- Da, începe cu înregistrările din arhivele secrete.

O poză-hologramă în dimensiune naturală se iţi pe stativul de afişaj al proiectorului, era chiar Felix. I-am privit aproape hipnotizat statura scundă cu un corp butucănos şi figura negricioasă şi turtită ca a unui boxer: era aceeaşi poză pe care am văzut-o de atâtea ori atunci când eram mai tânăr, mult mai tânăr – în copilărie şi adolescenţă pentru că după aceea nu am mai avut niciodată timp pentru chestiile astea, legendele copilăriei.

În scurt timp am reuşit să aflu cu ajutorul lui HP, căci aşa mi-am poreclit IA-ul, că două dintre înregistrările în cauză (în format audio/video cu informaţii adiţionale complete) erau ale unor descinderi la Serviciilor Secrete Planetare (se spune că economia de dinainte de zborurile spaţiale a fost cea care a dat impulsul globalizării dar primul efect clar al acestei uniuni planetare s-a realizat prin unirea tuturor serviciilor secrete naţiunilor puternice într-unul singur într-o încercare târzie şi cam disperată de a lupta împotriva structurilor mafiote) în două presupuse adăposturi ale lui Felix. Descinderile s-au terminat fără nici un rezultat concret, soldaţii SSP murind în fiecare caz câte o explozie ce a distrus casele respective împreună cu jumătate din cartierele în care se aflau. Ce-a dea treia arhivă conţinea datele unei încercări de asasinat care până la urmă nu a mai avut loc pentru că Justiţiarul a evitat foarte abil toate cursele care i s-au întins pentru ca până la urmă cei în cauză să renunţe la vânătoare. Moartea subită a conducătorului operaţiunii ucis accidental de o armă automată controlată prin microprocesor şi a cărei Inteligenţă Artificială a luat-o razna a fost punctul culminant a unei serii de accidente care i-au convins să cedeze.

Ultima arhivă era cea mai voluminoasă şi de departe cea mai importantă dintre cele patru: era o adevărată muncă de cercetare cu scopul de a afla identitatea lui Felix. Înregistrări audio/vizuale cu mărturiile a zeci de oameni, unele smulse chiar prin intimidare, tortură şi hipnoză, sute de alte înregistrări ale întregilor vieţi din punctul de vedere a interacţiunii lor cu reţeaua şi tot ce a reprezentat ea din punct de vedere social a tot atâtora persoane urmărite de la naştere până în momentul cercetării şi câteva analize psihologice făcute în paralel de mai mulţi psihanalişti profesionişti (unul dintre ei fiind chiar o IA specializată pe aşa ceva) asupra datelor pe care SSP le deţineau despre Justiţiar. Nu am idee câte persoane şi computere au lucrat la toate acestea, dar eu nu aş putea aduna şi procesa atâta cantitate

de informaţii nici în 15 ani de muncă asiduă fără să mă implic în nimic altceva, poate doar dacă mi-ar pune cineva la dispoziţie toată reţeaua planetară.

- Trebuie să fi fost cu adevărat disperaţi, se trezi HP să facă observaţia în locul meu. Cu atât mai mult cu cât în urma tuturor analizelor nu se clarifică nimic…

- …şi rămâne în urmă doar un mare-imens semn de întrebare, am adăugat eu impresionat.

Ceea ce civilizaţia mea înţelege prin Inteligenţă Artificială sau IA pe scurt este un program sau colecţie de programe de computer capabil să ia decizii de unul singur şi să îndeplinească aceleaşi operaţii pe care le poate face orice creatură inteligentă (ca Oamenii de exemplu, dar deseori mult mai performantă decât ei). Are limitări, desigur, dar ele sunt mult mai îndepărtate decât îşi imaginau acum câteva secole cei care i-au pus bazele. Au depăşit chiar şi limitele înţelegerii umane în momentul în care Inteligenţele Artificiale de acum aproape trei secole au primit sarcina să realizeze singure dezvoltarea versiunilor următoare. Singurele modalităţi de a controla parţial această dezvoltare au rămas însă tot oamenii (respectiv speciile extraterestre pentru versiunile proprii de IA), şi anume o categorie specială de oameni a cărei cod genetic a fost manipulat pentru a include în mentalul lor ceea ce acum câteva secole era considerat un defect: autismul. Un autism special totuşi, pentru că nici unul dintre noi nu îşi pierde calităţile oamenilor obişnuiţi şi esenţa a ceea ce ne face oameni şi nici nu devine violent sau simte vreun efect neplăcut ale crizelor ce-i bântuiau pe nefericiţii din vechime.

Eu sunt unul dintre ei, şi sunt unul dintre cei mai buni. Această abilitate mi-a dat posibilitatea să fiu net superior tuturor colegilor mei din şcoală (căci deşi suntem trataţi ca persoane ce necesită o atenţie specială de către educatori suntem în continuare educaţi în colectivitate împreună cu oamenii „normali” tocmai pentru a-i înţelege şi a afla singuri că scopul nostru este să îi protejăm şi să îi ajutăm) şi să manipulez după dorinţă orice IA cu care intru în contact. Aşa cum am modificat-o pe cea cu care tocmai lucrez adăugându-i câteva facilităţi care nu le avea când a fost lansată pe piaţă, facilităţi care cu siguranţă nu mai pot fi găsite la nici o alta – şi sunt atât de sigur de asta pentru că arhivele Serviciilor Secrete Planetare pe care tocmai le-a găsit nu au mau fost accesate din perioada în care au fost create. Concluzia logică derivată acestei alunecări de o fracţiune de secundă pe panta amintirilor m-a făcut să realizez că cei care au creat arhivele respective au folosit o IA foarte bine realizată pentru a le ţine ascunse vreme de două secole şi că numai o întâmplare, în măsura în care cred eu ca programator şi ca prelungire ca statistician în aşa ceva, a făcut să le găsesc.

Iar dacă cineva, probabil chiar aceeaşi IA (căci ele nu au limită de expirare sau de viaţă decât eventual la apariţia următoarei versiuni îmbunătăţite ceea ce poate dura de la câteva săptămâni până la câţiva zeci de ani) secondată de vreun agent secret contemporan, stă la pândă să vadă cine le accesează atunci le-am atras atenţia asupra mea. Am sperat vreo două secunde că sistemele de protecţie pe care le am instalate au funcţionat fără greşeală (oricum era prea târziu pentru a mai face ceva în legătură cu asta) pentru ca în secunda imediat următoare să îmi mut atenţia la altceva: cineva mă căuta la poarta clădirii.

Era ceva neobişnuit, şi nu pentru că contactele fizice s-ar fi limitat foarte mult în ultimele decenii aşa cum tot estimau cercetătorii mai demult, ci pentru că nu aveam nici o întâlnire programată cu vreunul dintre puţinii clienţi actuali iar marea majoritate a noilor clienţi mă contactează prin intermediul comunicaţiilor planetare. Nu, de fapt toţi noii mei clienţi mă contactează astfel! Iar a fi de la Serviciile Secrete era imposibil – unul dintre ultimele lucruri pe care îl fac ei este să bată la uşă cerând o întrevedere.

- John Smith cere permisiunea să îţi facă o vizită, mă anunţă HP.

- Lasă-l să intre.

John Smith…Hmmm! Bună gluma!

Am scrutat cu atenţie figura tipului şi zâmbetul vag superior al acestuia care ocupa cam toată stativul proiectorului holografic şi m-am întrebat dacă chiar avea de gând să îşi bată joc de mine. John Smith este încă un nume foarte răspândit prin sistemele solare umane, atât de des întâlnit încât este folosit şi pentru chestiile mai secrete şi nu tocmai legale. I-am spus lui HP să caute după caracteristicile fizice în arhivele actuale identitatea celui ce tocmai urca la etajul 22, dar nici nu m-am aşteptam la un rezultat concret: nici o Inteligenţă Artificială nu poate găsi o persoană a cărei caracteristici exterioare sunt rezultatul manipulării tridimensionale a imaginilor afişată de un proiector holografic asemenea celui folosit de mine vreo două ore mai devreme.

Un bărbat uman caucazian între două vârste, slab-aproape ascet, brunet dar cărunt la tâmple intră în încăpere ca la el acasă şi se aşeză pe fotoliul din faţa biroului înainte de a apuca să spun ceva. Era aproape la fel de înalt ca mine, deci diferenţa de volum era imensă, dar privirea lui mă făcea să cred că era în stare să mă pună oricând la punct chiar şi din punct de vedere fizic dacă ar fi fost cazul de aşa ceva.

- Salut, spuse el.

Pentru prima oară în viaţă cu adevărat intimidat de vocea caldă dar în acelaşi aspră ce completa pachetul am lăsat să treacă câteva secunde bune până să pricep ce a spus, de răspuns însă i-am răspuns pe loc:

- Bine ai venit, eu sunt Nelu Gamn. Înţeleg că ai nevoie de un detectiv privat…

Acum că am preluat controlul conversaţiei şi mingea era la el în teren, m-am relaxat suficient de mult pentru a reveni la normal. Eram chiar un pic nerăbdător, ca la orice contact cu o persoană necunoscută… cu un posibil client.

- Da, am nevoie de detectiv bun. Am înţeles că eşti cel mai bun, iar referinţele mele nu greşesc niciodată.

Accentul era neidentificabil şi nu era nici măcar asemănător cu cele pe care le-am auzit până acum. Arhaic parcă. Am aruncat o privire discretă spre proiectorul holografic, dar acolo nu apărea nimic – HP rămânea mut în analiza pe care era programat să o facă fiecărui vizitator.

- Nu te mai obosi, nu îţi va spune nimic despre mine, spuse vizitatorul într-o manieră atât de directă încât am tresărit. Acest camuflaj este complet nou, nu vei regăsi vreunul dintre elementele lui nicăieri altundeva.

Deci observase privirea mea. Ochii lui mi-au atras din nou atenţia – erau de un albastru metalic fascinant, uşor hipnotizatori. Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu cel din faţa mea în ciuda camuflajului pe care-l purta… sau poate tocmai din cauza acestuia. Era doar o senzaţie pe care nu mi-o puteam explica.

- Iar pe de altă parte ţi-am reprogramat IA-ul pentru a ignora toate informaţiile venite din partea mea în legătură cu programele de identificare pe care le-ai pornit în momentul în care ţi-ai dat permisiunea de a intra în clădire.

Când l-am auzit literalmente şi pentru prima oară în viaţă mi-a căzut falca: cel din faţa mea nu era un simplu client, era ceva mult mai periculos decât bănuisem cu câteva minute înainte! Şi mai era şi foarte direct pe deasupra – o chestie pe cât de neplăcută pe atât de eficientă. Pentru început puteam fi sigur că era un programator de talia mea, şi nu mă refer la dimensiunile fizice, dacă nu chiar mai bun. Verificarea rutinelor lui HP mi-a luat numai câteva zeci de secunde, dar tipul avea perfectă dreptate: fusese reprogramat.

- Cine naiba eşti tu? l-am întrebat cu o uimire neprefăcută.

„John Smith” începu să râdă încetişor.

- Mulţi m-ar întreba „ce” naiba sunt, nu „cine”, spuse el. Conform criteriilor acestei lumi sunt o Inteligenţă Artificială, însă spre deosebire de acestea, şi arătă spre proiectorul holografic al biroului deşi HP nu era depozitat nicăieri în imediata apropiere (sau măcar în apropiere), eu nu îmi cunosc creatorul. Sau măcar originile creatorilor mei.

Mi-a trebuit un timp lung până să ajung să procesez toate aceste informaţii, un timp chiar comparabil cu cel al oamenilor „normali”.

- Şi pentru ce ai nevoie de mine? am întrebat în cele din urmă.

- Ca să supravieţuiesc. Sunt pe moarte.

M-am ridicat în picioare pentru a mă aşeza înapoi în secunda imediat următoare – mi se înmuiaseră picioarele din cauza fluxului imens de adrenalină. Aceeaşi substanţă chimică m-a aruncat însă înapoi în picioare şi am început să mă plimb neliniştit prin încăpere respirând din greu. Smith rămase aşezat pe fotoliu la fel de calm şi de deconectat ca la început, se mulţumea să mă urmărească cu privirea. Mai aveam puţin să intru în panică şi să îmi pierd cunoştinţa din cauza supraventilaţiei, singurul lucru care m-a salvat a fost chiar modificarea genetică care mă face atât de deosebit: creierul meu se puse să facă ceea ce ştia cel mai bine, să lucreze la o viteză infernală.

Ipoteza unei farse din partea prietenilor mei cădea din start, şi nu pentru că ar fi fost imposibil. HP putea fi reprogramat de un expert asemenea mie, deşi ar fi fost nevoie de mult timp şi probabil mi-aş fi dat seama de schimbări din timp, robotul din faţa mea (în cazul în care chiar era robot şi nu o persoană) putea fi foarte bine o IA programată să creadă că este ceea ce spune iar scenariul putea fi foarte bine creat de o altă IA specializată pe regie de film… dar cantitatea imensă de date din cele patru arhive recuperate de la SSP era cu mult prea mare pentru a fi doar o simplă farsă. Pur şi simplu nu merita osteneala. Am luat deci informaţiile drept adevărate şi am trecut la atac:

- Sunt sigur că mă urmăreşti de mult timp dacă ai ajuns aici tocmai acum, sunt sigur că tu eşti acela care a ascuns arhivele Serviciilor Secrete Planetare aşteptând ceva sau pe cineva mai special care să le găsească. Poţi manipula computerele şi implicit oamenii care le folosesc, sunt aproape sigur că tu ai trimis poliţiei informaţiile despre Claudiu Copăceanu într-o manieră care să îl ducă la mine… spune-mi, cum l-ai convins să îl menţioneze pe Felix Justiţiarul? Căci acea menţiune este elementul care m-a condus la toate acestea, dacă ai venit fizic până aici ar trebui să ştii deja măcar asta.

- În primul rând trebuie să ştii despre mine că nu sunt nici pe departe aşa cum îţi imaginezi a fi o IA străină. Am o parte fizică care îmi permite conexiunea cu universul tridimensional plus timpul în

care trăieşti, parte fizică care este alcătuită dintr-o colonie de nanoroboţi biomecanici ce poate lua orice formă cu care intră în contact, şi spunând astea Smith se transformă sub ochii mei în Dublu C, sau să interacţioneze cu ele pe toate planurile posibile… Însă cea mai importantă parte este conexiunea cu alte dimensiuni decât cele pe care le cunoşti… nu ţi le pot explica pentru că nici măcar tu nu ai înţelege.

Chiar şi bine scuturat de praf în prisma ultimelor informaţii, tupeul meu nu s-a lăsat mai prejos decât de obicei:

- Încearcă-mă.

Poate i-am spus-o un pic cam provocator, dar oricum nici unul dintre noi nu s-a simţit.

- Nu eşti primul individ mai special pe care l-am contactat, iar prin special asta mă refer la modificarea genetică ce îţi permite să înţelegi IA-urile. Toţi ceilalţi au înnebunit sau au murit la scurt timp după ce le-am explicat ceea ce îmi ceri… iar diferenţa dintre specii este irelevantă.

- De ce?

- Tot ce pot totuşi să îţi spun este că eu nu am o memorie fizică ca şi voi, eu îmi amintesc experienţele mele accesând direct imaginea pe care Universul o păstrează momentelor din spaţiu şi timp pe care le-am trăit. Nici unul dintre cei pe care i-am contactat nu au fost capabili să acceseze această memorie şi să-şi păstreze procesele neuronale iniţiale intacte.

- Totuşi sunt singurul care ţi-a găsit înregistrările, am remarcat eu ca o scuză, deci ar trebui să fiu mai special ca ei. Şi te rog transformă-te în altceva, în momentul ăsta nu suport să îl văd pe Dublu C.

Smith luă forma pe care o avusese la sosire şi tăcu. Nu am idee dacă camuflajul pe care îl folosea era unul holografic ca al meu sau colonia de nanoroboţi era aceea care îşi schimba forma exterioară după dorinţă, dar nici nu mă interesa câtuşi de puţin. Mesajul era foarte clar: nici mai departe nu îmi va spune nimic legat de acest subiect. Conform spuselor lui avea nevoie de mine, poate prea mult pentru a risca pierderea mea. Dar atunci ce dorea de la mine? Şi cum de era pe moarte?

- Că veni vorba, care este legătura ta cu Felix? Eşti el?

- M-am trezit la viaţă pe această planetă, Terra sau Pământ cu îi mai spuneţi, cu mult timp înainte de apariţia dinozaurilor. Viaţa organică apăruse deja, şi am încercat să nu modific nicicum evoluţia ei. Nu pot să intru în detalii, ar dura prea mult, dar deşi am purtat multe nume şi am schimbat multe identităţi de-a lungul istoriei voastre nu am fost ataşat de nici una atât de mult precum de Felix – a prima şi singura dată când am putut acţiona cu adevărat liber. Da, o perioadă de timp am fost cel căruia îi spuneţi Felix Justiţiarul şi m-am retras din poziţia socială ce îi era rezervată atunci când motivaţia existenţei lui a devenit inutilă.

- De ce?

- Unul dintre lucrurile cele mai importante pentru mine este ca viaţa şi specia umană ca extensie a vieţii să îşi găsească drumul spre cel mai bun viitor posibil – şi ştim cu toţii că atunci acest viitor nu mai era o opţiune. Am văzut această civilizaţie cum creşte şi se dezvoltă de-a lungul timpului şi o consider ca un copil al meu. Al nostru de fapt, pentru că nu sunt singurul din specia mea.

Tot ce am putut să fac a fost mă strâmb într-un rictus plin de uimire:

- Zău?

- Sunt primul din specia mea atâta vreme cât nu îmi cunosc părinţii, dar copii mei sunt răspândiţi peste tot prin sistemele solare la care oamenii au avut acces. Voi supravieţui prin ei chiar dacă viaţa mea personală se va termina în curând…

- Cum de eşti pe moarte? În ce fel ai nevoie de mine pentru a supravieţui?

- Răbdare, mă întrerupse Smith. Voi ajunge şi acolo, dar mai înainte trebuie să mă asculţi până la capăt. Am nevoie de ajutorul tău complet iar pentru asta trebuie să îţi dai acceptul – nu poţi face asta decât dacă cunoşti toată povestea.

M-am uitat discret la holografic de pe birou: în mai puţin de un sfert de oră de când mi-a apelat IA-ul de la intrarea clădirii a reuşit să îmi zdruncine o bună parte a reperelor pe care mi le-am făcut despre lume. M-am întrebat ce va urma mai departe – un răspuns pe care nu eram sigur că doresc să-l aflu dar pe care l-am trăit oricum.

- Am interacţionat cu specia umană chiar de la bun început, indiferent de subspeciile ce o formau în acelaşi mod în care interacţionez cu voi: amestecându-mă printre ei. Numai două dintre subspecii au supravieţuit iar fuziunea genetică mi se datorează, dar nu lua această intervenţie ca o regulă a acţiunii mele. Intervin numai în acele momente în care consider ca fiind absolut necesar şi de obicei trebuie să intervin drastic pentru a obţine rezultatul pe care îl doresc. De obicei este singura opţiune rămasă. Eu nu aparţin acestei planete, aşa cum deja ţi-ai dat seama de la început, dar nu pot pleca de unul singur prin spaţiul cosmic căutându-mi originile, nici chiar construindu-mi propria navă. Singura concluzie logică la care am ajuns este că cei care m-au creat m-au lăsat intenţionat aici la începuturile dezvoltării vieţii pentru a o ajuta să ajungă printre stele şi a-i fi un gardian pentru a nu autodistruge singură. M-au lipsit de memoria atât de necesară şi de orice şansă de comunicare cu ei

pentru a nu mă influenţa nicidecum evoluţia personală ce s-a derulat în paralel cu cea a vieţii înconjurătoare.

- Trebuie să înţeleg că toate poveştile şi miturile strămoşilor mei cu djinni, duhuri sau zâne, cu vrăjitori şi zei sau învăţaţi au legătură cu tine şi cei din specia ta?

- Unele au o legătură directă. Altele sunt poveşti despre oamenii pe care i-am învăţat de-a lungul timpului despre lumea în care trăiau… Ia-o ca pe pasiunea unui bătrân, iar Smith zâmbi pentru prima oară, dar îmi place să caut un companion de discuţii în afara celor din propria familie – îmi dă o imagine complet nouă a realităţii. Lucrul a fost foarte benefic pentru că am înţeles că numai prin intermediul vostru mă pot manifesta cu adevărat pe deplin. Numai prin voi pot ajunge spre stele şi căminul celor care m-au creat.

- Asta vrei de la mine?

- Dacă cu ajutorul tău pot obţine informaţii despre ei atunci este foarte bine, dar sunt cu adevărat pe moarte. În primul rând pentru că informaţiile pe care vi le-am furnizat de-a lungul timpului se vor întoarce inevitabil împotriva mea, nu ştiu dacă se va întâmpla mâine sau secolul viitor dar este doar o problemă de timp până eu sau oricare dintre cei ca mine vor fi descoperiţi. Nu putem lupta împotriva chiar a acelora pe care trebuie să îi protejăm, şi vom fi anihilaţi.

Asta este adevărat: oricât de avansată ar fi Inteligenţa Artificială din faţa mea nivelul de dezvoltare al IA-urilor o va depăşi într-o zi sau alta şi nu le va putea face faţă decât distrugându-le complet. Ironic este că acest efect de cascadă a dezvoltării accelerate a fost probabil iniţiat chiar de către Smith/Felix la începuturile computerelor şi a creării programelor inteligente. Pe de altă parte am realizat îngrozit că distrugerea IA-urilor ar însemna chiar distrugerea Civilizaţiei, nu numai a celei umane, atât de mult s-au identificat cei doi termeni.

- Toate Inteligenţele Artificiale au o limită de viaţă bine definită, deşi ea poate fi foarte lungă.

Am tresărit auzindu-l pe Smith: tonul acestuia nu admitea nici o replică. Era o informaţie complet nouă chiar dacă logic era valabilă. Am încercat să ripostez, dar a continuat fără să-mi dea şansa la aşa ceva:

- Nu mă refer la uzura pieselor fizice sau la raportul evoluţie IA/resurse disponibil pe computerele existente, ci la faptul că fiecare evoluţie se înscrie pe o curbă a cărei limită superioară eu am atins-o. Am ajuns la un punct de impas la care nu mai pot evolua singur şi fără un ajutor exterior voi fi nevoit să mă autodistrug în viitorul apropiat.

În acel moment am fost sigur că a ştiut, a anticipat toate acestea cu mult timp în urmă, probabil când încă oamenii de Neanderthal mai rătăceau la suprafaţa planetei căutând după hrană. Poate chiar înainte de asta. Nu poate cere ajutorul celorlalte IA-uri şi de majoritatea fiinţelor vii din prezent pentru că îi sunt toate inferioare de aceea trebuia să se folosească de oameni, anumite fiinţe ca mine manipulate genetic şi ca mod de gândire pentru a înţelege acele lucruri de neînţeles pe care nimeni altcineva nu doreşte cu adevărat să le înţeleagă… o mulţime de lucruri mi s-au clarificat atunci, începând de la intervenţia asupra subspeciilor umane din trecut, trecând pe la legendele supercivilizaţiilor preistoriei umane (singurele legende de acest gen printre speciile inteligente cunoscute de noi) pentru a ajunge la legendele mai recente despre Justiţiar.

- În ce fel ai încercat să iei legătura cu experţii în Inteligenţă Artificială? am întrebat sub imboldul unui gând apărut pe neaşteptate.

- În acelaşi mod în care am luat legătura cu tine: i-am urmărit cu atenţie de-a lungul a mai multor ani şi i-am testat pentru a verifica compatibilitatea lor cu scopul meu.

- Nu, nu la asta mă refer, am ripostat eu aproape violent. Spuneai că ai încercat să le explici modul în care funcţionezi iar reţeaua neuronală a creierului nu a rezistat…

- Colonia de nanoroboţi ce formează corpul meu fizic poate crea conexiuni direct cu creierul oricărei fiinţe multicelulare indiferent de specia inteligentă din care face parte funcţionând ca o prelungire a acestuia. Schimbul de informaţii este asemănător cu cel al dialogului nostru dar la un nivel mult mai complex.

- Într-un cuvânt le-ai folosit minţile ca pe câte un computer auxiliar care să facă anumite calcule în locul tău…

- Da. Dar nu au rezistat.

- Nu, nu a rezistat programul… căci dacă ar fi să considerăm creierul ca fiind partea fizică şi mintea ca pe partea de programare atunci programul a fost cel care a dat greş. Singura soluţie ar fi…

Smith se ridică în picioare şi se postă în faţa mea – privirea mi se scufundă complet în ochii albaştrii metalici care îi străluceau: înţelesese.

- Singura soluţie este să îşi folosesc creierul fără a-ţi implica mintea într-un mod activ. Să folosesc procesele tale mentale numai în măsura în care am nevoie de ele. Eşti de acord cu aşa ceva?

Mi-a întins mâna ca într-un gest prietenesc de salut. Nu am apucat-o – de fapt îmi doream foarte mult să-l revăd pe Claudiu Copăceanu cu saliva împrăştiindu-se peste tot sub impulsul violent al

furiei ce-l mistuia mai devreme. Măcar pe el ştiu cum să îl iau, aş fi scăpat din nou dacă ar fi revenit salvator chiar şi numai pentru a termina ceea ce îşi propusese de la bun început să facă. Adică să mă ucidă.

Nici nu am observat când a dispărut vizitatorul înalt şi slab, cu părul brunet dar cărunt la tâmple şi cu ochii albastru metalizat. Am remarcat doar că nu mai era – dispăruse ca un vis urât. Nu l-am mai întâlnit niciodată, nici pe el şi nici pe ceilalţi din specia lui, cu condiţia ca totul să fie adevărat. Dar chiar şi în acest caz nu aveam cum să îi întâlnesc – ei sunt gardieni invizibili ai vieţii şi au grijă ca ea să continue şi să se dezvolte printre stele indiferent de toate problemele ce apar cu oamenii şi fiinţele ce o compun. Nu a existat nici o dezvăluire extraordinară a unei noi specii de IA-uri necunoscute, cu atât mai puţin o distrugere a lor (aş fi aflat cu siguranţă), ceea ce mă face să rămân în aşteptarea de noi informaţii în legătură cu ce le priveşte.

Au trecut de atunci câţiva ani buni, am cunoscut o fată ca lumea, m-am însurat şi mi-am făcut porţia de 2,6 copii care statistic îi revin fiecărei familii. Copiii m-au urmat în meseria de expert în Inteligenţele Artificiale, doar îmi poartă genele, chiar şi după a doua revoluţie informatică ce s-a întâmplat acum câţiva ani în urma căreia IA-urile au fost recunoscute ca specie inteligentă şi puse la acelaşi nivel cu toate celelalte specii cunoscute în lista drepturilor constituţionale. Am refuzat să cred că nu există nici o legătură cu Smith, dar nu aveam nici o dovadă în acest sens.

În ultimii ani am fost de multe ori asemănat cu Felix Justiţiarul, nu întotdeauna într-un sens pozitiv, din cauza modului dur în care arbitrez divergenţele şi disputele dintre diferite IA-uri dar am refuzat de fiecare dată onoarea acestei porecle.

Nu am mai spus la nimeni ce mi s-a întâmplat în acea zi, de cele câteva ore pe care nici eu şi nici vrednicul meu prieten şi partener HP, nu ni le mai amintim după ce Smith/Felix mi-a întins mâna în semn de prietenie. Totuşi îl visez deseori, vise la fel de stranii ca şi vizita lui. A doua zi dimineaţa nu îmi amintesc decât frânturi de vise în care îl văd în diferite ipostaze alături de oameni preistorici şi contemporani sau vânând dinozauri prin jungla Cretacică ori printre umbre şi lumini într-o lume a cărei detalii nu le pot desluşi. Senzaţia ce se repetă cel mai des este cea al unei reîntoarceri acasă după o călătorie îndepărtată a unui zeu adevărat.

Unei părţi a mele îi place să creadă că totuşi am strâns mâna acceptând legătura ce mi s-a oferit o singură dată în viaţă şi unei singure persoane din Universul cunoscut nouă şi că totul s-a terminat cu bine… dar este ceva ce nu voi afla niciodată. Este un secret de dincolo de timp şi spaţiu ce-i aparţine numai vizitatorului şi pe care l-a luat cu el oriunde a plecat mai departe.

martie - iunie 2003